

Подиръ това момичето допрѣло краищата на щипцитѣ о земята и накарало братчето си да чукне още веднажъ. Но тогава то чуло по-слабъ гласъ, отколкото по-напрѣдъ. А това ни наумѣва, че тѣлата, когато висятъ, издаватъ по-силенъ звукъ.

Бжди всѣкога готовъ!

(Приказка).

ова се случило много отдавна. . . . Въ гората живѣла *бѣлата гжба* съ сѣмейството си. Тамъ било за тѣхъ тихо, запазено и приятно. Тѣ расли на хубавата зелена полянка, заградена съ млади джбови дръвчета.

Когато гжбитѣ се показали отъ земята, трѣвата имъ тихо проговорила:

— Чудни сте вие, защо тука растете, не видите ли, колко е открито! . . .